

Johannes 19:25-27 – ‘En bij het kruis van Jezus stonden Zijn moeder, de zuster van Zijn moeder, en Maria, de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena. Toen nu Jezus Zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad bij haar zag staan, zei Hij tegen Zijn moeder: Vrouw, zie uw zoon. Daarna zei Hij tegen de discipel: Zie uw moeder. En vanaf dat moment nam de discipel haar in zijn huis.’

Psalm 141:1 en 9

Psalm 141:4

Psalm 69:3 en 4

Psalm 119:32

Lofzang van Maria:1 en 3

Lezen: Johannes 19:17-27

Door ds. A.P. Voets, Hoevelaken

Gemeente,

De familie is opgeroepen! De meesten van ons weten wel wat die uitdrukking betekent. Meerderen van ons herinneren zich het moment dat ze er zelf mee bedoeld werden. Ze herinneren zich de schrik, die zich van hen meester maakte omdat dit kwam op een moment dat ze er even niet mee rekenden. De spanning die dat met zich meebracht.

De familie is opgeroepen. Dan verandert gelijk van alles. Je zou nooit nalaten om naar je werk te gaan, want je moet immers je boterham verdienen en op je post zijn. En dan kan het ineens wel. Belangrijke vergaderingen waarbij je niet gemist kan worden, kunnen nu wel doorgaan zonder dat je er zelf bij bent. Er is nu maar één ding: zo gauw mogelijk naar die plaats, waar een geliefde ligt voor de poorten van de dood.

Gemeente, het is dát moment op de kruisweg van de Heere Jezus Christus waarbij Gods Woord ons in deze dienst bepaalt. De familie is opgeroepen. Meerderen van de familie zijn inmiddels al gearriveerd. Ik hoop ze u straks voor te stellen. Anderen zijn mogelijk nog onderweg en zullen weldra komen.

De familie. Bent u daar ook bij? Geldt dat ook jou? Ja maar, zegt iemand, kan je dan ook familie van de Heere Jezus zijn? De Heere Jezus heeft Zelf een keer heel duidelijk verteld wie daartoe behoren: een ieder die doet de wil van Mijn Vader Die in de hemelen is. Die is Mijn moeder. Mijn zuster. En Mijn broeder.

Hoort u bij deze familie van de Heere Jezus? Voor de familie in het bijzonder geldt het kruiswoord dat nu onze aandacht vraagt.

Het is een aangrijpend moment op Golgotha, waarvan Johannes – zo blijkt in onze tekst – van heel dichtbij getuige is geweest. Hij heeft alles gezien en gehoord, tot in de finesses toe, nu richt hij er onze aandacht op.

De ontmoeting tussen de Heere Jezus Christus, Die daar hangt aan het kruis en Die daar lijdt en Die gaat sterven – en Zijn moeder.

Een heel emotioneel moment, als een moeder komt bij het sterfbed van haar kind.

De moederband tussen Jezus en Maria verloochent zich op dit moment niet. Vlak bij haar staat Johannes de discipel die van deze dingen getuigt. We krijgen de indruk dat Johannes het is geweest die Maria op de hoogte heeft gehouden van de gang van zaken rondom de Heere Jezus op die dag. Johannes wist kennelijk waar ze verbleef in Jeruzalem.

Op een gegeven ogenblik is hij binnengekomen en moest hij Maria die bittere boodschap brengen dat de Heere Jezus Christus op dat moment buiten Jeruzalem werd gebracht. En dat Hij Zijn kruis droeg, op weg naar de gerichtplaats en dat Hij daar terecht gesteld zou worden.

Toen is het moederhart zo gaan trekken dat Maria het niet meer uit heeft kunnen houden in het huis waar ze op dat moment logeerde. Ze is – wellicht aan de arm van Johannes – op pad gegaan richting Golgotha.

Ze moest naar Hem toe, Hij is immers haar Kind. Haar oudste Zoon.

Een moeder, misschien wel een weduwe, die hoort dat haar oudste kind gaat sterven. Al weet ze dat ze machteloos is en niet veel voor Hem kan doen, dat ze zelfs niet een koele moederhand kan leggen op het hete voorhoofd van Hem Die lijdt. Als ze er maar bij kan zijn... En als moeder er bij is dan is het ook net of het helpt. Dat weten de kinderen in ons midden ook wel.

Jongens en meisjes hier in de kerk, geweldig fijn als je je moeder nog hebt! Juist bij dit soort dingen ontdekt je hoe erg het is als je geen moeder meer hebt of als moeder is weggegaan en haar gezin in de steek heeft gelaten. Als moeder er nog is dan hebben die kinderen in de kerk vast weleens een keer gezegd: moeder u gaat toch niet weg, hè?

Zo staat Maria daar bij het kruis, gemeente. Een moeder bij wie een zwaard door de ziel gaat. Maar die heel haar liefde en heel haar trouw in de blik van haar ogen als een vertroosting zendt naar haar Zoon. Haar Zoon Die ze niet bereiken kan, terwijl ze er toch zo vlakbij staat.

Maar het is niet alleen Maria; er zijn ook anderen. Ze behoren allemaal tot de natuurlijke of tot de geestelijke familie. Johannes hebben we al gezien, hij is erbij. Een volle neef van de Heere Jezus. De meest beminde van Zijn discipelen. Hij is met Johannes verbonden met banden van geloof, hoop en liefde. Vlakbij Maria staat hij.

Behalve Johannes en Maria staan er nog drie vrouwen, lezen we. Daar staat allereerst nog de zuster van Maria en blijkens een ander evangelie is dat de moeder van Johannes, Salomé, de vrouw van Zebedeüs geweest. Dus ook een volle tante van de Heere Jezus. Dan staat er Maria, de vrouw van Klopas, die een broer van Jozef was. Dus ook een tante van de Heere Jezus.

En daar staat Maria Magdalena, die je rustig tot de meest intieme geestelijke familie kunt rekenen. Omdat ze zo zeer verbonden is aan Hem, Die haar bevrijd heeft van een volheid van duistere machten en boze geesten.

Jezus ziet hen. En opnieuw opent Hij, Die zoveel zwijgt op de lijdensweg, Zijn mond. Voor Zijn vijanden heeft Hij inmiddels gebeden. Voor een smekende moordenaar aan het kruis heeft Hij de poorten van het Paradijs geopend. Nu spreekt Hij opnieuw. Niet het laatste woord aan het kruis, maar wel het laatste woord dat tot mensen is gericht. En Zijn laatste woord is een woord voor moeder. Een woord van afscheid.

Wat zal de Heere Jezus zeggen? Zal Hij zeggen: Moeder, fijn dat u er bent? Dat is zo menselijk en zo goed te begrijpen, gemeente.

Dat weten ook de kinderen in de kerk, die ik nog maar eens een keer aankijk. Als je een keer erg veel pijn hebt of als het 's nachts zo donker is en je kunt niet slapen en je bent een beetje bang en je moeder komt dan bij je. En ze zegt: Stil maar, mama is er toch? Dan is die pijn er nog wel en die nacht is nog net zo donker. Maar het lijkt dan toch of het allemaal anders is.

En in het ziekenhuis zeggen ze dan: Mevrouw, we maken wel een bed voor u klaar hoor. U mag vannacht wel in het ziekenhuis blijven als uw kind u nodig heeft.

Gemeente, van al deze dingen is niets te vinden in het derde kruiswoord van de Heere Jezus. Wat zegt Hij dan? Zal Hij zeggen: Moeder, ga nu maar met Johannes mee – omdat Hij haar dat lijden wil besparen? Omdat ze als moeder toch als het ware meevoelt, als ze haar Zoon daar ziet hangen? Het is toch niet om aan te zien. Die Zoon met de wonden van de doornenkroon op de slapen en die spijkers door Zijn handen en Zijn voeten. En het lichaam dat verkrampd vanwege alle pijnen en smart. Nee gemeente, dat zegt Hij niet.

Jezus ziende Zijn moeder zei: Vrouw. Dat moet u niet zien alsof het nogal onbeleefd is, zoals wij dat misschien zouden horen, in de zin van 'mens, ach'. Maar het klinkt wel heel erg afstandelijk; in onze taal zouden wij nu zeggen: mevrouw. Jezus zegt tegen zijn moeder op dit ogenblik: mevrouw. Hoe kan dat?

U hebt weleens gehoord van een drenkeling die in doodsnood riep: MAM! U hebt weleens gehoord dat het laatste wat een soldaat zei die op het slagveld sneuvelde, was: MOEDER. En terwijl al die mensen in hun doodsnood om moeder roepen, zegt een stervende Jezus: mevrouw.

U voelt wel aan: dat is niet het afscheid van een stervende en ook geen wegsturen om moeder verder leed te besparen. Maar dat is het verbreken van één van de meest intieme banden die er in dit leven kunnen zijn: de band tussen een moeder en haar kind.

Vrouw, zegt Jezus. Hij zegt daarmee: U bent niet langer mijn moeder. Die relatie houdt op. Ik ben niet langer uw zoon.

Maar zegt iemand hier in de kerk: ik vind dat toch eigenlijk wel hard. Daar hebt u gelijk in. Alleen voor wie is dat hard? Dat is hard voor Jezus Zelf! Ziet u de Heere Jezus daar hangen aan het kruis? Zijn volk heeft Hem zojuist buiten de Koningsstad geworpen en geschreeuwd: Kruis Hem! We willen Hem niet. Z'n broers geloven niet in Hem. En Zijn discipelen zijn in de afgelopen nacht van Hem weggevlucht.

Hij kan het meezingen met die psalm: Mijn broeders ben ik vreemd, van elk onteerd, en onbekend de zonen van mijn moeder. Ik vind onder hen geen schutsheer, noch behoeder.

En straks breekt het moment aan dat het donker wordt op Golgotha. Dat Hij verlaten wordt van de Vader en dat Hij daar straks zal staan voor de poorten van het gesloten Vaderhuis. Het bitterste van het lijden van Golgotha gaat nu beginnen. Vlak daarvoor stuurt Jezus Zijn moeder als het ware weg. De enige die niet uit zichzelf Hem verlaat. Waarom doet Hij dat?

Wel gemeente, op dit ogenblik wordt volkomen duidelijk voor een ieder die het zien wil, dat de Heere Jezus Zich bewust is dat Hij de Borg is. De Borg Die van eeuwigheid de opdracht van de Vader heeft gekregen en Die hem ook met liefde heeft aanvaard. Om de beker van de toorn Gods over onze zonden leeg te drinken. Tot de bodem toe.

Hij is het Zich bewust dat Hij het Lam is, dat volkomen alleen het kruisaltaar beklimt om de zonden van Zijn volk weg te dragen. Daar kán niemand Hem bij helpen. Daar mág niemand Hem in bijstaan. Daarom: Mevrouw Maria.

De beker die de Vader Mij gegeven heeft zal Ik die niet drinken? Mevrouw, u kunt er geen druppel van overnemen. Ik ben Zaligmaker. Ik ben geroepen om de zonden te verzoenen. Ik alleen. Daar kan zelfs geen lieve moeder bij helpen. Hij zet moeder Maria bewust op afstand.

Maar bovendien, gemeente, in die beker die de Heere Jezus Christus tot de bodem toe leeg moet drinken, mag geen druppel vertroosting zitten. Die beker vol bitterheid mag op geen enkele manier vermengd worden met ook maar de minste vertroosting. Zelfs niet de vertroosting die er ligt in de tranen van een moeder die zegt: Ik ben er toch, mijn Kind. Begrijpt u?

Als de Heere Jezus op dit moment vrijwillig de bloedband met Zijn moeder doorsnijdt dan laat de Heere Jezus in dit kruiswoord zien dat Hij volkomen vrijwillig af gaat dalen in de hel. Die plaats waar een mens van God en de mensen verlaten is.

Dan laat de Heere Jezus tegelijkertijd zien hoe verschrikkelijk het in die hel is. Een mens die daar van God verlaten is, maar ook van mensen verlaten. In de hel is er zelfs niet de troost van een moeder die zegt: Ik ben er toch, mijn kind. Dat is er in de hel op geen enkele manier. Niet één liefdevolle blik. Geen enkel troostend woord. Geen enkele hand op de schouder. Niemand die in die pijn en in dat verdriet zegt: Ik zal je hand wel vasthouden.

Gemeente, wat moet dat verschrikkelijk zijn. Snapt u nu waarom de Heere Jezus daarover gesproken heeft meer dan één van de profeten en de apostelen? Omdat Hij niet wil dat u er komt. Hij wil niet dat jij daar komt! Maar daar daalt de Heere Jezus nu Zelf volkomen vrijwillig in af. Is dat geen wonder?

Ziet u wel, hoe gewillig de Heere Jezus Christus is om in plaats van zondaren, de helse benauwdheden en angsten in te gaan? Opdat een vrouw zoals Maria in haar rouw en in haar verdriet zou geweest kunnen worden op het kruis van de Heere Jezus.

Als iemand zegt: Maria wat heb je het toch zwaar! Dan mag ze zeggen: Ik was verlaten, maar niet zó als Hij: ik ben niet van God verlaten. Voor mij was de hemel om Zijnentwil open en de hel was om Hem altijd dicht voor me.

Ziet u de Heere Jezus en hoort u Hem spreken tot Zijn moeder? Vrouw, nee dat is niet hard. Dat is nu ten voeten uit die liefde die om zondaars te bevrijden, zo zwaar wilde lijden. Die liefde die de kennis te boven gaat. Waarvan ik alleen maar samen met al de heiligen kan peilen, hoe groot de lengte en de breedte en de diepte en de hoogte van die liefde is.

Nu zegt u: hoe leer ik die liefde dan kennen? Nu dat zegt de Heere Jezus hier ook. De Heere Jezus stuurt Maria immers niet zomaar weg en Hij stuurt haar ook niet naar Jakobus die nu de oudste van haar zonen zal zijn met de opdracht dat hij nu maar voor zijn moeder moet zorgen. De Heere Jezus zegt zelfs niet: Vrouw, daar naast u staat Johannes, een volle neef. Een jongen met een hart boordevol van liefde. Ik vertouw u aan hem toe.

Jezus zegt: Vrouw, zie uw zoon. En dan ziet Hij, zegt onze tekst, de discipel. Daar ziet Hij niet dat familielid dat nu zijn plichten heeft omdat hij als enige van de jongens daar aan de voet van het kruis staat. De discipel. Dat wil zeggen de man die oor- en ooggetuige is geweest van alles wat Jezus gezegd en gedaan heeft tot op dit ogenblik. En die geroepen is om daar nu van te getuigen opdat een ieder geloven zal dat Jezus is de Christus, de Zoon van God. En opdat hij gelovende het leven zou hebben in Zijn Naam.

U vindt in onze tekst geen enkele zinspeling op familiebetrekkingen van Maria en Johannes. Al zijn ze tante en neef van elkaar. U hoort ook geen enkele zinspeling op een vriendendienst. Al is Jezus op een bijzondere wijze ook een speciale Vriend van Johannes geworden. Tot drie keer toe staat er in onze tekst: de discipel. En dat staat er niet voor niks. Aan hem vertrouwt Jezus Zijn moeder toe. Aan die leerling die Hem heeft leren kennen als geen ander. Die Hem lief heeft als geen ander.

Het is niet voor niets Johannes, die aan de Zee van Tiberias, na Pasen, het eerste van de discipelen, in de gestalte Die daar aan de oever staat, de Heere Jezus ontdekt. Hij is het die tegen de anderen zegt: Het is de Heere.

Het is niet voor niets Johannes die in het evangelie zal schrijven: wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, de heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.

Mag ik een beetje een beroep doen op uw verbeelding? Ziet u die twee daar gaan? Van de kruisheuvel af. En kunt u zich het gesprek een beetje voorstellen? Maria die naar haar neef opkijkt en zegt: Johannes, ik ben toch Zijn moeder? En Johannes die zegt: Tante, weet u nog wel dat Jezus het al eerder gezegd heeft? Op de bruiloft in Kana noemde Hij u ook mevrouw. Toen dacht u ook dat u als moeder Hem toch wel een duwtje kon geven om er toch wat aan te doen dat de wijn op was. Toen Hij zei: Vrouw, wat heb Ik met u te doen, Mijn ure is nog niet gekomen. Heeft u het ontdekt, tante Maria, dat banden van vlees en bloed niet meetellen in het koninkrijk der hemelen?

Ja maar Johannes, heeft Maria misschien wel gezegd, het offer dat ik als Zijn moeder moet brengen, is zó zwaar. Je moet je dat eens indenken: het is mijn zoon! Johannes de discipel heeft toen kunnen zeggen: Maar Hij heeft ons geleerd, niet Zijn moeder geeft haar Zoon, maar God. Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

'Maria, niet het offer dat u brengt, maar het offer dat God geeft, dat is beslissend.'

En zo wordt duidelijk, gemeente, dat het daarop aankomt, dat wij door het geloof leren zien dat Jezus het Lam is, Dat de zonden der wereld en ook mijn zonden droeg.

Weet u wat Maria eigenlijk moet leren? Maria moet leren dat ze geen streepje voor heeft omdat ze de moeder van de Heere Jezus is. Maria moet leren dat ze door dezelfde poort moet binnengaan in het Paradijs, als die moordenaar die op de laatste dag van zijn leven bij de Heere Jezus is gekomen. Hij heeft aan het kruis moeten belijden dat hij het verdiend heeft aan het kruis te sterven, en hij smeekte: 'Denk aan mij, Grote Koning.'

Maria moet leren dat de poort, waardoor een moeder en een moordenaar binnengaan, dezelfde is, die smalle poort die naar het leven leidt. Die smalle poort waardoor een mens binnengaat die tot in alle eeuwigheid alleen maar kan zingen van de vrije gunst die eeuwig Hem bewoog. Van het kruis waarvan ze eeuwig zullen roemen, omdat geen wet hen zal verdoemen, want Christus droeg de vloek voor mij.

Zeg nu zelf, dat is een moeilijke les. Want als Maria al geen streepje voor heeft, hoe moeten wij dan komen? De moeilijke les, die uit het derde kruiswoord te leren is, is deze:

Niet het offer dat ik breng.

Niet de tranen die ik pleng.

Kunnen redden. Gij alleen!

Je kunt alleen maar uit genade zalig worden. Je kunt niet in de hemel komen omdat je zoals Maria de moeder van de Heere Jezus bent. Je kunt alleen maar in de hemel komen als de Heere Jezus ook de Zaligmaker van Maria is, zoals ze het zelf in Nazareth al gezongen heeft in haar lofzang. En dat leert ze nu als leerling van de Heere Jezus.

Zo wordt ons nu de weg gewezen. Misschien zitten er wel mensen hier in de kerk die onbewust menen dat ze een streepje voor hebben. Die vinden dat ze wel bepaalde rechten hebben. Die ook met bloedbanden aankomen. Die zeggen: Heere ik ben geboren in een godvrezend gezin. Ik heb een zoon. En die is ouderling! Ik heb een moeder, die is echt bij het kruis geweest. Heere, ik heb dit en ik ben dat.

Er is niemand van ons die zo bevoorrecht was als Maria, die de Zaligmaker onder haar hart mocht dragen. Die zo begenadigd was onder de vrouwen. Ja, werd uitverkoren om de moeder te worden van de Zoon van God.

Maar Maria kan daar geen rechten aan ontlennen. Het is niet omdat Maria de Heere Jezus zo lief heeft gehad, maar omdat de Heere Jezus Maria zo lief heeft gehad, dat ze zalig kan worden.

En de Heere zegt: Dat leert u nu van Mijn leerlingen. Van hen die bij Mij op school zijn geweest. Ze hebben het van de Heere Jezus geleerd. Leraren die leerling zijn. Bij Hem op school geweest. Die hebben het van Hem geleerd.

Weet u wat u van zo'n leraar leert? Dat u net zo min als hij één streepje voor heeft als het gaat om zalig worden. Ook al heb je je hele leven in de kerk gezeten. En al ben je een keurig levend verbondskind. Ook al ben je nooit tot grove uitpattingen gekomen.

Weet u wat u van zo'n leraar leert die op de school van de Heere Jezus geweest is? Dat u alleen maar, net als die moordenaar aan het kruis, door de enge poort van de genade kunt binnengaan. Omdat er van u en van jou en van mij niks bij kan.

Weet u wat u dan leert? Dan kom je aan de voet van het kruis te staan. En als je dan nog zegt: Ik heb...! Dan zeg je alleen maar: Ik heb gedaan wat kwaad was in Uw oog. En als je dan aan de voet van het kruis zegt: Ik ben...! Dan zeg je alleen nog maar: Ik ben, Heere, Uw gramschap dubbel waardig. Dan zeg je met alle moeite en al het kruis dat er in je leven kan zijn: Heere, U droeg het zwaarste kruis. En bij Hem leer ik mijn kruis dragen.

Heeft u/heb jij die les al geleerd? Die Amerikaanse dominee wilde op zijn grafsteen alleen maar zijn naam hebben met twee letters erachter: S.S. (safed sinner, geredde zondaar). Meer niet. Dat is het grootste. Dat is het hoogste. Maar dat is wat we van het derde kruiswoord leren. Wij kunnen alleen maar zalig worden, uit puur en alleen genade. Alleen maar op grond van het bloed van het Lam. Daarin vinden we de vrije gunst die eeuwig Hem bewoog.

In de band van het geloof leren we een beroep doen op deze grote en heerlijke Zaligmaker. Dat geloof, dat dit machtige Evangelie mag aangrijpen, waardoor de grootste van de zondaren behouden kan worden. Dan komt er ook een gemeenschapsband. Want dan luisteren we nog één keer, naar wat de Heere Jezus daar in dat derde kruiswoord zegt: Vrouw zie uw zoon, zoon zie uw moeder. En dan lezen we: van toe af nam de discipel haar in huis.

Dan ziet u wat hier gebeurt aan de voet van het kruis, daar staat het gezin van de levende God. Aan de voet van het kruis ontdek je wie tot de echte familie van de Heere Jezus, wie tot de kinderen van Zijn Vader behoren.

Jezus verwijst Maria niet naar Zijn broer Jakobus. Want die is niet in staat om Zijn moeder op te vangen, omdat Jakobus immers nog niet in Hem gelooft. Na Pasen wordt het gelukkig anders. Maar die ongelovige Jakobus kan moeder Maria nu niet helpen. Maria en Johannes zijn de leden van dat gezin dat gesticht wordt aan de voet van het kruis. De één tot steun van de ander. Rijk als de gemeenschap der heiligen zo de hulpverlening en de zorg inkleurt.

Wat is dat heerlijk, als je dat in je leven gaat ontdekken. Wanneer je merkt dat dat een band geeft en dat het op die manier gaat klikken. Wat is het vol inhoud, wanneer zo'n Maria die als geen ander weet dat Jezus waarachtig mens is geworden, verbonden wordt aan Johannes die als geen ander heeft mogen schrijven dat Jezus waarachtig de Zoon van God is. Voelt u aan wat deze mensen verbindt? Jezus Christus en Die gekruisigd.

Weet u ervan? Dat u een wildvreemde ontmoet, misschien in het bed naast u in het ziekenhuis. Er kwam herkenning toen u op het nachtkastje van die ander een bijbeltje zag liggen. En toen u in gesprek kwam, werd er zomaar een band gelegd. Toen uw familie op bezoek kwam, zei u: Het is net of we elkaar al heel lang kennen. Waarom? Omdat het samenvalt in de belijdenis van die Ene Naam, waardoor wij moeten zalig worden: onze Heere Jezus Christus.

Weet u ook hoe pijnlijk het is als dat gemist wordt? Wanneer dat zelfs te midden van de gemeente gemist wordt? Je merkt dan, hoe je ook met elkaar probeert te praten, dat je elkaar niet vindt aan de voet van het kruis.

Weet u daarvan dat er familiebanden zijn, die geen geestelijke banden zijn? Dat er bloedbanden zijn, maar die geen geloofsbanden zijn. Dat je een man of vrouw hebt voor wie je geestelijk een vreemde bent. Kinderen van wie je zielsveel houdt, maar je verstaat elkaar niet op dat punt van het kruis van Golgotha.

Wat een vreugde als dat verandert! Wat zal Maria blij zijn geweest toen op of na Pasen, haar zoon Jakobus binnenkwam in die woning waar ze met Johannes verbleef. En Jakobus vertelt, moeder, de Heere Jezus is mij ontmoet en nu geloof ik ook in Hem. Niet in mijn Broer, maar in Mijn Verlosser. Tranen van blijdschap, omdat ze toen kon zeggen: Jakobus mijn kind, nu zijn we pas echt familie. Geestelijke Familie.

Jongeren, hebben jullie de ontroering gezien in de ogen van je ouders toen er op die avond een vertrouwelijke sfeer was. Toen je zei: Moeder, ik heb ontdekt dat ik niet meer zonder de Heere Jezus kan. Dat ik niet meer zonder die Zaligmaker kan.

Oh, die banden, gemeente, die gelegd worden aan de voet van het kruis, dat zijn banden die sterker zijn dan de dood. Dat zijn eeuwige banden.

Ik zeg het de jonge mensen hier in de kerk die verkering hebben en trouwplannen maken: Lieve mensen, pas als je elkaar aan de voet van het kruis gevonden hebt, dan ontstaat er een band die tegen een stootje kan. Dat is de enige band die blijft. Zelfs door de dood heen.

Wat doet dat pijn wanneer dat in het gezin ontbreekt. Wat doet dat pijn, als ambtsdragers van een gezin dat ze bezoeken, moeten zeggen dat de geestelijke aansluiting er niet was. Misschien gebeurt het ook wel omgekeerd, dat een gezin dat door een ambtsdrager bezocht wordt, moet zeggen: De geestelijke aansluiting was er niet.

Dan is het niet goed. Want familie van Jezus zet het hart open voor de ander en zet het huis open voor de ander. Zijn we ons dat bewust?

Daar gaan Maria en Johannes en op Golgotha blijft de Heere Jezus achter. Nu gaat het diepste van Zijn lijden beginnen. De duisternis valt als een teken dat ook de Vader Zich voor Hem verbergt. De poorten van het Vaderhuis vallen voor Hem in het nachtslot. Dan gaan daar die twee, Johannes met zijn arm om tante Maria heen. Ziet u die banden, die gesmeed zijn aan de voet van het kruis? Die sterken in tijd van liefde en van rouw! Die blijven dwars door de dood heen!

Want het wonderlijke, wanneer een lid van deze familie op zijn sterfbed komt te liggen, dan kan er een ogenblik komen dat hij zegt tot de familie eromheen: God maakt me los van jullie. Wij gaan afscheid nemen. Voorgoed. En ze kunnen het.

Tegelijkertijd wordt hoe langer hoe sterker het heimwee naar de anderen van de familie. Heimwee, samen met hen daar te mogen staan voor God en voor het Lam. Onderweg naar die toekomst zingen ze het lied waarin ze elkaar herkennen:

*Ik ben een vriend, Ik ben een metgezel.
Van allen die Uw Naam ontmoedig vrezen,
En leven naar Uw Goddelijk bevel.*

Amen